

Obrátí se trochu, mávne odmítavě. Usměje se jako školák, jenž páchá nepravost. Křiknou na Frantu.
„Bratře poručíku, já tady zůstanu. Považuju to za nutný...“

„Zbytečně tu zařveš.“

„Ať.“

Poručík pošle všechny chlapy napřed. Odcházejí s lítostí. Ale tam dole, v domcích na říčním břehu, ve sklepních úkrytech, spí v pruhovaných cíchách jejich mámy. Tam mají pelíšky jejich dětí. Tam, kam je z břehu jenom skok... Poručík jde k Frantovi a podá mu ruku:
„Já vím, že je tu někoho třeba. Ale...“

„Jakýpak ale. Koukejte udržet břeh... Čest!“

Čest praporu, myslí si poručík odcházeje. Neboť je voják.

Pan Brůček se tváří, jako když spí. Není mu do řeči se zelenáčem. Teprve když tu zůstanou sami tři, důkladně se vysmrká, protáhne se v kříži, a uleviv tak všem tělesným žádostem, spiklenecky zamžourá na Frantu:

„Dyby to mělo jít po jejich, tak by se člověk ani pořádně k ráně nedostal!“

Na věži odbíjí třetí ranní.

Kamarádi, co odešli na říční břeh, už bojují. Po řece i proti proudu růžence kulometných ran. Na barikádě je тихо.

Němá barikáda. Mrtvá barikáda.

Její trojí tep a trojí dech. I trojí oči. Ani rukou nehnu. Leží jak padlí, a ocel automatů je dávno rozehráta horečnatostí jejich dlaní. Mostní tmu na mušce. Přijdou? Přijdou?

A v téhle strnulosti se ztrácí noc a znenáhla se rodí den, chuchvalce říčních par jdou po proudu, německé čluny se v nich na vteřinu vynořují jako obludní sumci. Nepřesný, mizející terč.

Tu se Frantova ruka zvedla. Zlehka a znenáhla, jako by chtěla chytit motýla. Ne, ne, kývá záporným gestem na kamaráda Netherlanda, jenž stáčí hlavěň automatů na řeku. To není naše práce. A Frantův ukazovák se vbodne do vzduchu před nimi. Odtud musí přijít ti naši.

Netherland zastaví pohyb automatů, usměje se a kývne na souhlas. Pan Brůček ztěžka zívne. Jde na něj jitrní dřimota.

Teprve když den zcela strhne temnou roušku noci, v ránu plném děstného pláče se dočkávají. Ticho oklamalo Němce. Jak přízrační vodníci v zelenohnědých řasnatých pláštích se u spálené barikády na konci mostu vynořují padákoví myslivci. Jeden za druhým se plíží po asfaltu, automaty přichystány k výstřelu. Ze stran se kryjí mostní obrubní. Pět. Deset. A pak se s nimi pytel roztrhne, najednou je jich na mostě ke čtyřiceti, padesát. Blíží se k mrtvé barikádě. Jeden z nich přeběhne jako na zkoušku jízdni dráhu. Ticho je láká dál, průhledy v mostním zábradlí zkoumají nepřátelský břeh.

Frantova noha se potichouнку sune k panu Brůčkovi. Zlehka se dotkne strážníkova stehna. Sotva Brůček zvedne hlavu, prst letí varovně k ústům. Netherland se zubí. Pan Brůček pochopil. Štěrbinou zírání na Němce, ruce se mu klepou rozčilením. Ale Frantova ruka zas kývá: Ne, ne, ne! Náš okamžik teprve přijde.

Franta Kroupa by zpíval radostí. Hmatá do kapsy pro svou krejčovskou křidu. Myslí přítom na zákop, da-